

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 16 lutego 2017 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Zwalczenie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych — Dyrektywa 2011/7/UE — Transakcje handlowe między przedsiębiorstwami prywatnymi a organami publicznymi — Krajowe przepisy uzależniające uzyskanie natychmiastowej spłaty kwoty głównej roszczenia od zrzeczenia się odsetek za opóźnienia w płatnościach i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności

W sprawie C-555/14

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 6 de Murcia (sąd administracyjny szczebla prowincji nr 6 w Murcji, Hiszpania) postanowieniem z dnia 20 listopada 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 3 grudnia 2014 r., w postępowaniu:

IOS Finance EFC SA

przeciwko

Servicio Murciano de Salud,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: J.L. da Cruz Vilaça, prezes izby, A. Tizzano (sprawozdawca), wiceprezes Trybunału, M. Berger, A. Borg Barthet i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 marca 2016 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu IOS Finance EFC SA przez J. Tornosa Masa, abogado,
- w imieniu rządu hiszpańskiego przez A. Rubia Gonzáleza, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego i J. Möllera, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: hiszpański.

— w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Wilmsa, D. Lomę-Osoria Lerinę, E. Sanfrutos Cano, A.C. Becker i M. Šimerdovą, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 maja 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2011, L 48, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2012, L 233, s. 3).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy IOS Finance EFC SA (zwaną dalej „IOS Finance”) a Servicio Murciano de Salud (służbą zdrowia wspólnoty autonomicznej regionu Murcja, Hiszpania) w przedmiocie odmowy zapłacenia IOS Finance odsetek za opóźnienie i kosztów odzyskiwania należności, których żądała ona oprócz spłaty kwoty głównej, w oparciu o niezapłacone w terminie faktury.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 1, 12, 16 i 28 dyrektywy 2011/7 mają następujące brzmienie:

„(1) Do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych [Dz.U. 2000, L 200, s. 35] ma zostać wprowadzony szereg istotnych zmian. Pożądane jest, aby ze względów przejrzystości i racjonalizacji dyrektywa ta została przekształcona.

[...]

(12) Opóźnienia w płatnościach stanowią naruszenie postanowień umowy, które stało się korzystne finansowo dla dłużników w większości państw członkowskich z uwagi na naliczanie niskich lub zerowych odsetek za opóźnienia w płatnościach lub powolne procedury ściągania należności. Konieczna jest więc zdecydowana zmiana w kierunku kultury szybkich płatności, w ramach której wszelkie zapisy uniemożliwiające naliczanie odsetek należy zawsze uznawać za rażąco nieuczciwy warunek umowy lub praktykę, w celu odwrócenia tej tendencji i zniechęcenia do przekraczania terminów płatności. Zmiana ta powinna również obejmować wprowadzenie szczegółowych przepisów dotyczących terminów płatności i rekompensaty dla wierzycieli za poniesione koszty oraz, między innymi, na zapisie, że wykluczenie prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności powinno być uważane za rażąco nieuczciwe.

[...]

(16) Niniejsza dyrektywa nie powinna zobowiązywać wierzycieli do żądania zapłaty odsetek za opóźnienia w płatnościach [...].

[...]

(28) Niniejsza dyrektywa powinna zakazać nadużywania swobody zawierania umów na niekorzyść wierzyciela. W konsekwencji w przypadku gdy jakiś warunek w umowie lub praktyka dotyczące daty lub terminu płatności, stopy procentowej odsetek za opóźnienia w płatnościach lub rekompensaty za koszty odzyskiwania należności nie są uzasadnione warunkami przyznanymi wierzycielowi lub służą przede wszystkim temu, aby przysporzyć dłużnikowi dodatkowej płynności finansowej na koszt wierzyciela, może to zostać uznane za takie nadużycie. W tym celu [...] wszelkie warunki umów lub praktyki rażąco odstępujące od dobrej praktyki handlowej oraz naruszające zasadę działania w dobrej wierze i rzetelność powinny być uznawane za nieuczciwe wobec wierzyciela. W szczególności jawne wykluczenie prawa do naliczania odsetek zawsze należy uważać za rażąco nieuczciwe, natomiast wykluczenie prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności należy uważać za rażąco nieuczciwe. Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na przepisy krajowe dotyczące sposobu zawierania umów lub regulujące ważność warunków umów, które są nieuczciwe wobec dłużnika”.

4 Artykuł 1 tej dyrektywy, zatytułowany „Przedmiot i zakres stosowania”, stanowi w ust. 1:

„Celem niniejszej dyrektywy jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych [...]”.

5 Artykuł 4 tej dyrektywy, zatytułowany „Transakcje między przedsiębiorstwami a organami publicznymi”, stanowi w ust. 1:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby w ramach transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest organ publiczny, wierzyciel był uprawniony po upływie terminu określonego w ust. 3, 4 lub 6 do ustawowych odsetek za opóźnienia w płatnościach, bez konieczności przypomnienia, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

- a) wierzyciel wypełnił swoje zobowiązania umowne i prawne; oraz
- b) wierzyciel nie otrzymał należności w odpowiednim czasie, chyba że dłużnik nie jest odpowiedzialny za opóźnienie”.

6 Artykuł 6 omawianej dyrektywy, zatytułowany „Rekompensata za koszty odzyskiwania należności”, brzmi następująco:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciel był uprawniony do uzyskania od dłużnika co najmniej stałej kwoty 40 EUR w przypadku gdy odsetki za opóźnienia w płatnościach stają się wymagalne w ramach transakcji handlowych zgodnie z art. 3 lub 4.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby stała kwota, o której mowa w ust. 1, była płacona bez konieczności przypomnienia jako rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela.

3. Oprócz stałej kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzyciel jest uprawniony do uzyskania od dłużnika rozsądnej rekompensaty za wszelkie koszty odzyskiwania należności przekraczające tę stałą kwotę, poniesione z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Mogłoby to obejmować koszty poniesione między innymi w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej”.

7 Artykuł 7 dyrektywy 2011/7, zatytułowany „Nieuczciwe warunki umów i praktyki”, ma następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby warunek umowy lub praktyka dotyczące daty lub terminu płatności, stopy procentowej odsetek za opóźnienia w płatnościach lub rekompensaty za koszty odzyskiwania należności uznawane były za niepodlegające wykonaniu albo stanowiły podstawę do roszczenia o odszkodowanie, jeśli są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

Przy rozpoznaniu, czy warunek umowy lub praktyka są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela w rozumieniu akapitu pierwszego, bierze się pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w tym również:

- a) wszelkie rażące odstępstwa od dobrej praktyki handlowej, naruszające zasadę działania w dobrej wierze i rzetelność;
- b) charakter towaru lub usługi; oraz
- c) czy dłużnik ma jakikolwiek obiektywny powód odstępstwa od ustawowych odsetek za opóźnienia w płatnościach, od terminów płatności, o których mowa w art. 3 ust. 5, art. 4 ust. 3 lit. a), art. 4 ust. 4 oraz art. 4 ust. 6, lub od stałej kwoty, o której mowa w art. 6 ust. 1.

2. Do celów ust. 1 warunek umowy lub praktykę, które wykluczają odsetki za opóźnienia w płatnościach, uznaje się za rażąco nieuczciwe.

3. Do celów ust. 1 warunek umowy lub praktykę, które wykluczają rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 6, uznaje się za rażąco nieuczciwe.

[...]”.

Prawo hiszpańskie

- 8 Z przedstawionych Trybunałowi akt sprawy wynika, że od 2012 r. hiszpański ustawodawca wprowadził „nadzwyczajny mechanizm finansowania w celu spłaty dostawców” o ograniczonym czasie trwania, aby rozwiązać problem płatności skumulowanych, z racji kryzysu gospodarczego, po stronie wspólnot autonomicznych i jednostek samorządu lokalnego wobec dostawców (zwany dalej „nadzwyczajnym mechanizmem finansowania”). Co do istoty, zgodnie z zasadami działania tego mechanizmu przystępujący do niego dostawcy zgadzają się, w zamian za natychmiastową spłatę głównej kwoty długu, zrzec się kwot pomocniczych należnych z racji niedochowania przez dane organy administracji terminów płatności, w tym w szczególności odsetek za opóźnienia w płatnościach i rekompensaty kosztów odzyskiwania należności.
- 9 W tym względzie w szczególności art. 6 Real Decreto-ley 8/2013 de medidas urgentes contra la morosidad de las administraciones públicas y de apoyo a entidades locales con problemas financieros (dekretu królewskiego z mocą ustawy 8/2013 w sprawie pilnych środków zwalczania opóźnień w płatnościach organów administracji publicznej i wsparcia dla organów władzy lokalnej dotkniętych problemami finansowymi) z dnia 28 czerwca 2013 r. (BOE nr 155 z dnia 29 czerwca 2013 r., s. 48782), zatytułowany „Skutki uiszczenia zaległych płatności”, stanowi:

„Spłacenie dostawcy powoduje wygaśnięcie długu zaciągniętego przez daną wspólnotę autonomiczną lub jednostkę władzy lokalnej u dostawcy, w zależności od sytuacji, w zakresie kwoty głównej, odsetek, kosztów postępowania sądowego i wszelkich dodatkowych kosztów”.
- 10 Zanim wydano przytoczony królewski dekret z mocą ustawy 8/2013, Real Decreto-ley 4/2013 de medidas de apoyo al emprendedor y de estímulo del crecimiento y de la creación de empleo (królewski dekret z mocą ustawy 4/2013 w sprawie środków wspierania przedsiębiorców oraz pobudzania wzrostu i tworzenia miejsc pracy) z dnia 22 lutego 2013 r. (BOE nr 47 z dnia 23 lutego 2013 r., s. 15219) transponował dyrektywę 2011/7 do hiszpańskiego prawa.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 11 W latach 2008–2013 kilka spółek realizowało dostawy i świadczyło usługi na rzecz zakładów opieki zdrowotnej podlegających służbie zdrowia wspólnoty autonomicznej regionu Murcja, lecz nie otrzymały one od niej zapłaty za te usługi.
- 12 Sprzedały wówczas prawo do niektórych wierzytelności IOS Finance, która we wrześniu 2013 r. zażądała od służby zdrowia spłaty zarówno kwoty głównej tych wierzytelności, jak też odsetek za opóźnienie i rekompensaty poniesionych kosztów odzyskiwania należności.
- 13 Omawiana służba zdrowia nie uiszczała tych kwot, więc IOS Finance przystąpiła do nadzwyczajnego mechanizmu finansowania, co umożliwiło jej uzyskanie jedynie spłaty kwoty głównej swoich wierzytelności.
- 14 W maju 2014 r. IOS Finance wniosła do sądu odsyłającego skargę o zasądzenie od służby zdrowia zapłaty kwot żądanych tytułem odsetek za opóźnienie i rekompensaty kosztów odzyskiwania należności.
- 15 Na poparcie swojej skargi IOS Finance utrzymuje, po pierwsze, że zrzeczenie się należnych od organu administracji wierzytelności jest niemożliwe. Po drugie, podnosi ona brak zgodności królewskiego dekretu z mocą ustawy 8/2013 z prawem Unii, a po trzecie, bezpośrednio skuteczność dyrektywy 2011/7, w zakresie, w jakim ta stanowi, że warunki umowy lub praktyki wykluczające odsetki za opóźnienia w płatnościach i rekompensatę kosztów odzyskiwania należności są rażąco nieuczciwe.
- 16 Służba zdrowia wspólnoty autonomicznej regionu Murcja wniosła o oddalenie skargi, ponieważ, po pierwsze, przystąpienie do nadzwyczajnego mechanizmu finansowania jest dobrowolne, a po drugie, zrzeczenie się tych odsetek i rekompensaty nie następuje przed powstaniem długu, tylko po tym, jak on powstanie i pozostanie niespłacony.
- 17 Sąd odsyłający przyznaje, że przystąpienie do nadzwyczajnego mechanizmu finansowania nie jest obowiązkowe i że wierzyciele, którzy pragną otrzymać spłatę nie tylko kwoty głównej, ale też odsetek za opóźnienie oraz rekompensaty kosztów odzyskiwania należności, zawsze mogą skierować sprawę na drogę sądową. Zastanawia się on jednak, czy prawo Unii, a dokładniej art. 7 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/7, zabrania uzależniania uzyskania spłaty kwoty głównej wierzytelności od zrzeczenia się odsetek za opóźnienie i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.
- 18 W tych okolicznościach Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 6 de Murcia (sąd administracyjny szczebla prowincji nr 6 w Murcji, Hiszpania) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„Mając na uwadze przepisy art. 4 ust. 1, art. 6 i art. 7 ust. 2 i 3 [dyrektywy 2011/7]:

- 1) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2011/7 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może uzależnić uzyskania spłaty głównej kwoty długu od zrzeczenia się odsetek za opóźnienia w płatnościach?
- 2) Czy art. 7 ust. 3 dyrektywy 2011/7 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może uzależnić uzyskania spłaty głównej kwoty długu od zrzeczenia się kosztów odzyskiwania należności?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na oba poprzednie pytania: czy dłużnik, gdy jest nim instytucja zamawiająca, może powołać się na autonomię woli stron w celu uniknięcia obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienia w płatnościach i kosztów odzyskiwania należności?”

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

- 19 Na wstępie należy zaznaczyć, że zdaniem Komisji sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym podlega nie dyrektywie 2011/7, tylko dyrektywie 2000/35, czyli że wbrew temu, co wynika z postanowienia odsyłającego, na przedstawione pytania należałoby odpowiedzieć, odnosząc się do tej ostatniej dyrektywy.
- 20 Jednakże wyrażona w tym względzie przez Komisję ocena wynika z dokonanej przez tę instytucję własnej interpretacji przepisów prawa krajowego, zawartych w szczególności w królewskim dekrete z mocą ustawy 4/2013 i transponujących dyrektywę 2011/7 do hiszpańskiego porządku prawnego.
- 21 Zaś według utrwalonego orzecznictwa w kompetencji Trybunału nie leży wypowiedzanie się, w ramach procedury odesłania prejudycjalnego, o wykładni przepisów krajowych ani orzekanie o poprawności wykładni zastosowanej przez sąd odsyłający. Jedynie bowiem sądy krajowe są właściwe do orzekania w przedmiocie wykładni prawa wewnętrznego (wyrok z dnia 27 października 2016 r., Audace i in., C-114/15, EU:C:2016:813, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 22 W związku z tym, skoro sąd odsyłający uznał w drodze swojej wykładni prawa hiszpańskiego, że dyrektywa 2011/7 ma zastosowanie do rozpatrywanych w postępowaniu głównym okoliczności faktycznych, należy udzielić odpowiedzi na pytania w takim kształcie, w jakim zostały przez ten sąd przedstawione.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych pierwszego i drugiego

- 23 W pytaniach pierwszym i drugim, które należy rozpatrywać łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy dyrektywę 2011/7, a dokładniej jej art. 7 ust. 2 i 3, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, pozwalających na to, by wierzyciel rzekł się dochodzenia odsetek za opóźnienia w płatnościach i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w zamian za niezwłoczną spłatę kwoty głównej wymagalnych wierzytelności.
- 24 W celu udzielenia odpowiedzi na te pytania należy wskazać, że zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2011/7 celem tego aktu jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, gdyż opóźnienia te zgodnie z motywem 12 tej dyrektywy stanowią naruszenie postanowień umowy, które stało się korzystne finansowo dla dłużników, między innymi z uwagi na niewielką wysokość lub brak odsetek naliczanych za opóźnienia w płatnościach.
- 25 Aby osiągnąć ten cel, dyrektywa 2011/7 nie dokonuje jednak pełnej harmonizacji wszystkich zasad związanych z opóźnieniami w płatnościach w transakcjach handlowych (zob. analogicznie do dyrektywy 2000/35 wyrok z dnia 15 grudnia 2016 r., Nemec, C-256/15, EU:C:2016:954, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Tak jak dyrektywa 2000/35, dyrektywa 2011/7 określa bowiem tylko niektóre zasady w tej dziedzinie, a wśród nich znajdują się zasady dotyczące odsetek za opóźnienia w płatnościach.
- 27 W tym względzie państwa członkowskie powinny zgodnie z art. 4 ust. 1 i art. 6 dyrektywy 2011/7 zapewnić, aby w ramach transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest organ publiczny, wierzyciel, który wypełnił swoje zobowiązania oraz nie otrzymał należności w odpowiednim czasie, był uprawniony do odsetek za opóźnienia w płatnościach i do rekompensaty poniesionych kosztów odzyskiwania należności, chyba że dłużnik nie jest odpowiedzialny za opóźnienie.

- 28 W tym celu art. 7 ust. 1 tej dyrektywy rzeczywiście wymaga od państw członkowskich wprowadzenia zasady, że warunek umowy lub praktyka dotyczące w szczególności stopy procentowej odsetek za opóźnienia w płatnościach lub rekompensaty za koszty odzyskiwania należności nie podlegają wykonaniu albo stanowią podstawę do roszczenia o odszkodowanie, jeśli są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Ponadto tenże art. 7 stanowi, że warunek umowy lub praktykę wykluczające zapłatę tych odsetek lub rekompensaty za koszty odzyskiwania należności należy uznać, zgodnie z ust. 2 tego artykułu, za rażąco nieuczciwe lub należy domniemywać, zgodnie z ust. 3 tego artykułu, że są rażąco nieuczciwe.
- 29 Jednak z przepisów tych wynika, że ograniczają się one do zagwarantowania, iż okoliczności określone w szczególności w art. 4 ust. 1 i art. 6 dyrektywy 2011/7 nadadzą wierzycielowi prawo do dochodzenia odsetek za opóźnienia w płatnościach i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Jak wynika z motywu 28 tej dyrektywy, brak możliwości wykluczenia takiego prawa w drodze umowy ma uniemożliwić nadużywanie swobody umów ze szkodą dla wierzyciela, który w chwili zawierania umowy nie może się go zrzec.
- 30 Innymi słowy, celem art. 7 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/7 jest zapobieżenie temu, by zrzeczenie się przez wierzyciela odsetek za opóźnienie w płatnościach lub rekompensaty za koszty odzyskiwania należności następowało z chwilą zawarcia umowy, czyli w chwili wykonywania przez wierzyciela swobody umów, a więc możliwości ryzyka nadużycia tej swobody przez dłużnika, na szkodę wierzyciela.
- 31 Jeśli natomiast, jak w postępowaniu głównym, przesłanki z dyrektywy 2011/7 zostaną spełnione i odsetki za opóźnienia w płatnościach oraz rekompensata za koszty odzyskiwania należności staną się wymagalne, wierzyciel, zważywszy na przysługującą mu swobodę umów, powinien móc zrzec się kwot należnych z tytułu tych odsetek i rekompensaty, w szczególności w zamian za niezwłoczną spłatę kwoty głównej.
- 32 Znajduje to zresztą potwierdzenie w motywie 16 tej dyrektywy, który wyjaśnia, że nie powinna ona zobowiązywać wierzycieli do żądania zapłaty odsetek za opóźnienia w płatnościach.
- 33 Zatem, jak podnosi w istocie rzecznik generalna w pkt 62 opinii, z dyrektywy 2011/7 nie wynika, że akt ten stoi na przeszkodzie temu, by wierzyciel dobrowolnie zrzekł się prawa do wymagania odsetek za opóźnienia w płatnościach oraz rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.
- 34 Natomiast takie zrzeczenie się zależne jest od wyrażenia na nie zgody w faktycznie dobrowolny sposób, czyli nie może ono samo z kolei stanowić nadużycia swobody umów wierzyciela, za które odpowiedzialność należy przypisać dłużnikowi.
- 35 W przypadku takim jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, aby ocenić, czy zrzeczenie się było dobrowolne, należy się upewnić, że wierzyciel rzeczywiście mógł mieć dostęp do wszelkich skutecznych środków odwoławczych, aby dochodzić, gdyby chciał, spłaty całości wierzytelności, w tym odsetek za opóźnienia w płatnościach i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności – to zaś powinien sprawdzić sąd odsyłający.
- 36 W świetle całości powyższych wywodów odpowiedź na pytania pierwsze i drugie powinna brzmieć tak, iż dyrektywę 2011/7, a w szczególności jej art. 7 ust. 2 i 3, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, pozwalających na to, by wierzyciel zrzekł się dochodzenia odsetek za opóźnienia w płatnościach i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w zamian za niezwłoczną spłatę kwoty głównej wymagalnych wierzytelności, pod warunkiem że takie zrzeczenie się będzie dobrowolne, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

W przedmiocie pytania trzeciego

- 37 W związku z powyższym nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie trzecie, gdyż zostało ono zadane jedynie na wypadek, gdyby na pytania pierwsze i drugie udzielono odpowiedzi twierdzącej.

W przedmiocie kosztów

- 38 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, a w szczególności jej art. 7 ust. 2 i 3, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, pozwalających na to, by wierzyciel zrzekł się dochodzenia odsetek za opóźnienia w płatnościach i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w zamian za niezwłoczną spłatę kwoty głównej wymagalnych wierzytelności, pod warunkiem że takie zrzeczenie się będzie dobrowolne, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

Podpisy